

Nr kodu osobistego.....

Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury

**ZADANIA W RAMACH PRACY PISEMNEJ
DLA KANDYDATÓW NA APLIKANTÓW
APLIKACJI OGÓLNEJ
28 PAŹDZIERNIKA 2014 ROKU**

Praca pisemna trwa 180 minut.

Kazus z prawa publicznego

Samorządowe Kolegium Odwoławcze (SKO) w X po rozpoznaniu podania spółki A, decyzją z dnia 10 kwietnia 2014 r. odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Miasta X, ustalającej dla spółdzielni B warunki zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie budynku mieszkalnego wielorodzinnego. Podstawą odmowy stwierdzenia nieważności było przekonanie, że wnioskująca spółka A nie dysponuje tytułem prawnym do nieruchomości objętej źródłową decyzją ustalającą warunki zabudowy, ani do nieruchomości sąsiadujących z nią, nie jest zatem stroną w sprawie.

Spółka A zwróciła się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. SKO w X, rozpoznając powyższy wniosek decyzją z dnia 27 maja 2014 r., doręczoną spółce A i spółdzielni B w dniu 30 maja 2014 r., utrzymało w mocy własną decyzję o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji ustalającej warunki zabudowy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA) w Y na decyzję wydaną w drugiej instancji wniósł w dniu 1 lipca 2014 r. Prokurator Okręgowy w X, domagając się stwierdzenia jej nieważności. Skarżący zarzucił, że trzyosobowemu składowi orzekającemu SKO ponownie rozpoznającemu sprawę o stwierdzenie nieważności decyzji o warunkach zabudowy, przewodniczył członek kolegium, który uprzednio brał udział w wydaniu decyzji SKO z dnia 10 kwietnia 2014 r.

Spółka A zwróciła się do WSA w Y z wnioskiem o wstrzymanie wykonania decyzji Burmistrza Miasta X o ustaleniu warunków zabudowy, motywując to obawą wystąpienia trudnych do odwrócenia skutków.

SKO w X, w odpowiedzi na skargę, wniosło o odrzucenie skargi z uwagi na uchybienie terminu do jej wniesienia, podnosząc, że o wszczęciu postępowania na wniosek spółki A poinformowano - w trybie art. 183 § 2 k.p.a. - pisemnie Prokuratora Rejonowego w X, który jednak nie uznał potrzeby udziału w sprawie. Z ostrożności wniesiono alternatywnie o oddalenie skargi, przyznając, że przewodniczącym składu orzekającego w obu instancjach była ta sama osoba, ale zaskarżona decyzja zapadła jednogłośnie, co oznacza, że gdyby nawet inna osoba przewodniczyła składowi i tak byłaby przegłosowana.

- 1. Oceń zasadność wniosku SKO w X o odrzucenie skargi.**
- 2. Oceń trafność wniosku spółki A o wstrzymanie wykonania decyzji o ustaleniu warunków zabudowy.**
- 3. Wskaż przesłanki orzekania WSA w Y w przedmiocie rozpoznania skargi Prokuratora Okręgowego w X.**

Kazus z prawa prywatnego

Jan G., w pozwie wniesionym w dniu 6 maja 2014 r. do Sądu Okręgowego w P., domagał się aby jego brat Zenon G. wydał mu nieruchomość zabudowaną budynkiem mieszkalnym, położoną w P. przy ulicy Głównej 190. Wskazał, że w dniu 10 lutego 2012 r. Jan G. zawarł z Zenonem G. w formie aktu notarialnego umowę sprzedaży tej nieruchomości. Jan G., sprzedając nieruchomość Zenonowi G., liczył na to, że brat zamieszka w tej nieruchomości wraz z niedołączną matką stron, której zapewni stosowną opiekę. Jan G. nie mógł opiekować się matką, gdyż niedługo po zawarciu tej umowy wyjechał do pracy za granicę. Zenon G. wynajął sporną nieruchomość, z czego czerpie zyski, które przeznacza wyłącznie na potrzeby swoje i konkubiny, u której aktualnie mieszka. Z kolei ich matka mieszka u dalszej rodziny, która się nią opiekuje. Jan G. przekonał się o tym, gdy wrócił do kraju w styczniu 2013 r. W dniu 20 marca 2014 r. Jan G. złożył oświadczenie w formie aktu notarialnego o uchyleniu się od skutków złożonego w umowie z dnia 10 lutego 2012 r. oświadczenia woli. Powołał się na błąd polegający na tym, że oczekiwał od brata Zenona G. opieki nad matką i zapewnienia jej mieszkania na tej nieruchomości. To właśnie przekonanie skłoniło go do zawarcia umowy sprzedaży nieruchomości za bardzo niską cenę. Tymczasem ze strony brata spotkał go zawód.

Pozwany, w odpowiedzi na pozew, podniósł zarzut zawisłości sporu, wskazując, że powód wytoczył już powództwo o zapłatę czynszu przeciwko najemcy spornej nieruchomości. W ramach tego postępowania Jan G. powołuje się na te same okoliczności, jak w niniejszej sprawie, twierdząc, że jest właścicielem nieruchomości, a zatem osobą uprawnioną do uzyskania czynszu najmu. Zenon G., wnosząc o oddalenie powództwa, zaprzeczył aby zobowiązywał się wobec powoda do zapewnienia matce opieki. Podniósł też, że w treści aktu notarialnego nie było żadnego zastrzeżenia dotyczącego opieki nad matką, co powód przyznał w trakcie procesu.

Sąd Okręgowy w P. oddalając powództwo przyjął, że wskazane przez Jana G. okoliczności pozwalają uznać, że składając oświadczenie woli w umowie z dnia 10 lutego 2012 r. działał pod wpływem błędu wywołanego przez Zenona G. i był to błąd istotny. Sąd Okręgowy uznał, że gdyby powód wiedział, że brat nie zaopiekuję się matką, nie zawarłby umowy sprzedaży za cenę zdecydowanie niższą od cen rynkowych. Jednak przyczyną nie uwzględnienia powództwa przez Sąd Okręgowy było przyjęcie, że powód oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożył po upływie roku, od kiedy dowiedział się, że brat nie zapewnił matce stosownej opieki.

1. Omów przesłanki uzasadniające możliwość uchylecia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Wskaż, w jakim terminie można skutecznie uchylć się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, jaki jest charakter tego terminu i czy sąd może upływ tego terminu uwzględnić z urzędu.
2. Oceń zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu zawisłości sporu.
3. Oceń wydane przez Sąd Okręgowy w P. rozstrzygnięcie i motywy jakimi się kierował.

Kazus z prawa karnego

Barbara J. pozostawała od kilku lat we wspólnym pożyciu ze Stanisławem J. Oboje mieszkali w domu będącym własnością Barbary J. Początkowo ich relacje układały się dobrze, jednak od maja 2008 r. Stanisław J. zaczął nadużywać alkoholu i pod jego wpływem agresywnie zachowywać się wobec swojej konkubiny. Dochodziło wówczas do inicjowanych przez Stanisława J. awantur domowych, w trakcie których wyzywał konkubinę słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, popychał, groził pobiciem. Akty przemocy miały miejsce do końca sierpnia 2008 r., kiedy to Barbara J. przeprowadziła się do swoich rodziców. W marcu 2009 r. Stanisław J. został skazany w związku ze znęcaniem się nad Barbarą J. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia 14 lutego 2010 r., kiedy to sąd penitencjarny zastosował wobec niego dobrodziejstwo warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Po opuszczeniu zakładu karnego Stanisław J. ponownie zamieszkał z Barbarą J. Od stycznia 2013 r. znowu zaczął nadużywać alkoholu i wyzywać swoją konkubinę słowami wulgarnymi, szarpać ją oraz popychać. W trakcie jednej z kolejnych awantur, w dniu 10 lutego 2013 r. wielokrotnie uderzał Barbarę J. po całym ciele rękami, kopał, wskutek czego doznała ona wielu obrażeń ciała, w tym ostrego krwaka podtwardówkowego lewej półkuli mózgowej, pęknięcia prawego płata wątroby z krwawieniem do jamy otrzewnej, a także stłuczenia płuca prawego, co skutkowało ostrą niewydolnością oddechową, powodującą u pokrzywdzonej wystąpienie choroby realnie zagrażającej jej życiu. W dniu 1 lipca 2013 r. zostało wszczęte postępowanie karne o znęcanie się i w trakcie jego trwania w dniu 24 lipca 2013 r. przedstawiono Stanisławowi J. zarzut popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. W trakcie postępowania pokrzywdzona została pouczona o prawie odmowy składania zeznań w stosunku do osoby najbliższej, nie skorzystała z tego uprawnienia i złożyła obciążające Stanisława J. zeznania. Trzy dni po tym fakcie Barbara J. powiesiła się. W liście pożegnalnym, pozostawionym dla swoich rodziców, prosiła ich o opiekę nad dzieckiem, zaś jako przyczynę swojego desperackiego kroku wskazywała wyjątkowo agresywne zachowanie jej konkubenta i strach, z którym nie potrafiła już dłużej żyć.

W przesłanym do sądu akcie oskarżenia, prokurator oskarżył Stanisława J. o popełnienie w okresie od początku stycznia 2013 r. do dnia 24 lipca 2013 r. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Jak wynikało z uzasadnienia aktu oskarżenia, zdarzenie z dnia 10 lutego 2013 r., mimo zaistnienia poważnego skutku dla zdrowia Barbary J., nie wymaga odrębnej kwalifikacji z uwagi na oddanie

już zawartości jego bezprawia w art. 207 § 1 k.k. W ocenie oskarżyciela publicznego, nie można przypisać Stanisławowi J. odpowiedzialności za śmierć jego konkubiny, gdyż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że wystąpienie takiego skutku obejmował swoim zamiarem. Zdaniem prokuratora, tragiczna decyzja o samobójstwie została podjęta przez samą pokrzywdzoną. Zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed sądem, oskarżony Stanisław J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Sąd Okręgowy w P. w dniu 16 grudnia 2013 r. skazał Stanisława J. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k., przyjmując, że dopuścił się go w okresie od początku stycznia 2013 r. do dnia 24 lipca 2013 r. i w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k. Podstawę ustaleń dowodowych Sądu stanowiły jedynie zeznania interweniujących funkcjonariuszy Policji oraz sąsiadów słyszających odgłosy awantur. Sąd nie wziął pod uwagę zeznań pokrzywdzonej, albowiem zmarła przed zakończeniem postępowania.

1. Oceń prawidłowość skierowanego przez oskarżyciela publicznego aktu oskarżenia.

2. Oceń prawidłowość wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 grudnia 2013 r., w zakresie zagadnień prawa karnego materialnego i procesowego.